doen met zijn leven, zijn eigen Leven, wat-ie wilde en dat-ie er niemand rekenschap van behoefde te geven.

Dat was zijn eenige troost geworden: dat hij niet langer behoefde te lijden dan-ie zelf wilde. Dat had hem soms inééns zijn angst kunnen doen vergeten en onbevangen-brutaal tegen het Leven kunnen maken, omdat-ie wist, dat-ie den grootsten vijand van het Leven, den Dood, in zijn macht had en hij erover beschikken kon, wanneer hij wilde ....

Totdat zijn engagement was gekomen, zoo plots-onverwacht en vreemd.

Hij had haar al lang gekend, al van hun jeugd af. Als kinderen hadden zij in overmoedige buien dikwijls gestoeid; toen

DE STRIJD IN RUSLAND.
Oostenrijksche artillerie op weg naar het front, trekt door een verwoest dorp in West Rusland. Links aan den weg een Veldhospitaal, herkenbaar aan de witte vlag met Rood Kruis.

VAN HET RUSSISCHE LEGER.
Een Russische mitrailleur, in stelling gebracht bij de nadering van een Duitsche vliegmachine.

hij nog jong was en nog niet zoo erg datgene van het Leven wist, wat hem later er zoo bang voor deed zijn. Toen was hij nog maar alleen de stille, in zich-zelf-gekeerde jongen geweest, die soms als hij haar helderen lach hoorde, of bewonderde haar jeugdigen overmoed, die uit haar oogen straalde, ook vroolijk worden kon, door haar. Dikwijls, als hij bij haar was, en hij peinzens-stil voor zich uitstaarde, onbewust nog, als een vaag en wee gevoel in zich voelde opkomen die nog-teruggehouden angst, had zij met haar vroolijkheid al zijn onbewust verdriet weggeredeneerd.

Zoo was die toestand geboren van elkaar goed kennen, elkander aardig vinden en altijd-bij-elkaar zijn. Hij hield van haar om haar openhartigheid en levensdurf waar-ie bijna eerbied voor voelde, en zij van hem om zijn vreemde trekken, zijn staren en zijn droom-oogen. Zij vond hem interessant.

Toen was het gebeurd, op een herfst-dag dat zij samen buiten waren, liepen te dwalen door het bosch, en zijn verdriet zóó groot was, dat ook zij geen invloed meer op hem had, het niet overwinnen kon. Als bij intuïtie voelde zij, dat er iets pijnde in hem, dat-ie niet zeggen kon, omdat-ie er zelf geen verklaring voor wist. Het maakte hem oneindig droef, het matte hem af. De kille, grijze nevel, die als een sluier uit den hemel hing, omfloerste zijn gezicht, zijn denken. Het was hem alsof de kale takken der boomen zich als grijp-armen naar hem uitstrekten om troost voor die verlaten-eenzaamheid in de natuur; alsof het armen waren van moede, afgestreden menschen, die zich willoos overgaven aan het Lot. De natuur was zoo doodsch, alsof alle leven geweken was om nooit meer terug te keeren.

Toen waren zij gaan zitten in het gras aan den rand van den weg en hij had zijn hoofd in haar schoot geborgen, snikkend, kramp-achtig schok-schouderend. Het had haar bijna bang gemaakt. Het was of zijn leed ook in haar ziel kwam. Ook zij voelde de troosteloosheid van dien dag ...

En hij had heel zijn leed uitgeschreid, zonder te kunnen zeggen waarom hij zoo droef was. Alleen voelde hij een oneindig verlangen naar liefde, naar medelijden, in zijn ziel geboren worden, een groote behoefte aan innigheid.

Hij had haar gekust. Eerst schuchter, met betraande oogen, op haar voorhoofd, toen heftiger wordend op haar mond.

Zij liet hem begaan. Voelde wat hem ontbrak, waar hij behoefte aan had en had hem moederlijk-goedig, in medelijden, zijn verward haar glad gestreken, hem teruggezoend. .

Toen waren zij, zwijgend, naar huis gegaan, met een ongekende gewaarwording in hun ziel, die grooter werd en hen in oneindige teederheid bevangen hield ....

Dan was de reactie gekomen, 's avonds op zijn stille kamer. Toen had hij spijt gevoeld over hetgeen dien middag gebeurd was.

Hij begreep dat er nu iets tusschen hen was, dat hen voor altijd gebonden hield, dat het zoo blijven moest en niet anders kon.

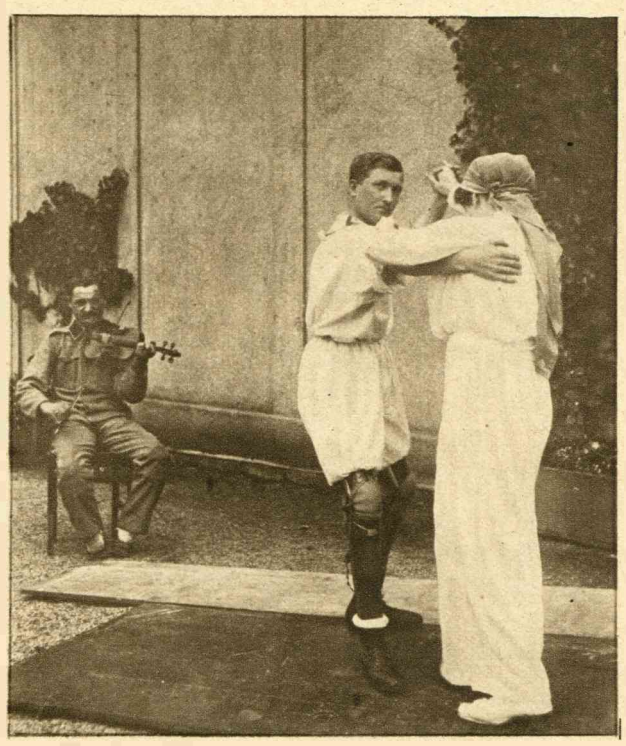
Dat deed zijn angst weer grooter worden. Hij hield veel van haar, zielsveel, te veel en te innig om haar ooit aan zich te kunnen verbinden. Dat kon-ie niet. Nooit. Dat gevoelde hij. De gedachte alleen, dat-ie zijn leven, dat voor hem zoo troosteloos-droef was, aan het hare moest verbinden, dat-ie ook voor haar de zorg op zich moest nemen, kon-ie niet verdragen. Het maakte hem gek. Daar was het Leven te onzeker voor, te wankel van altijd-durende wisselingen.

.... Hij zou vergeten wat gebeurd was; haar een tijdlang mijden ....

Maar den volgenden dag ging zijn verlangen weer naar haar. Zij was het eenige in het Leven, dat-ie mooi en lief vond, en dat hem soms zijn angst deed vergeten.

DE NIEUWE BURGEMEESTER VAN LONDEN.
Verleden week had onder zeer bijzondere omstandigheden de plechtige installatie plaats van den nieuwen Lord-Mayor van Londen. Wij geven hierboven een foto van den nieuwen burgemeester, Sir Charles Wakefield (x). Links naast hem Sir Johnson, zijn voorganger.

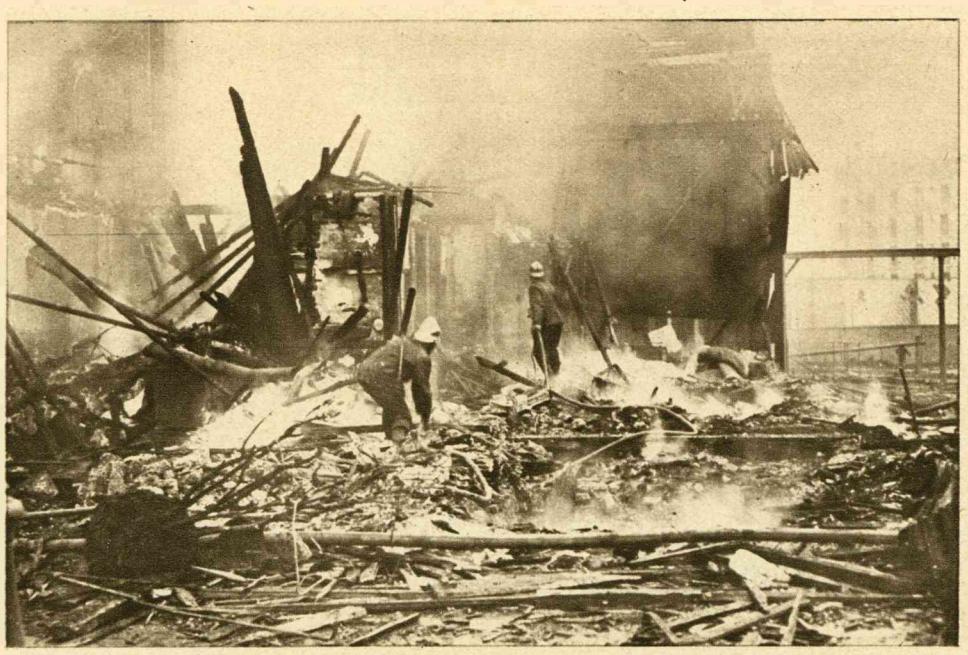

ÉÉN UIT VELEN.
Een Oostenrijksche krijgsinvalide, die op kunstvoeten leert dansen. Op deze wijze tracht men den slachtoffers van den oorlog hun ellende te doen vergeten.

BIJ DE VOORPLAAT.

Het schilderij, waarvan wij onzen lezers een afbeelding aanbieden op de eerste bladzijde van dit nummer, behoort tot het genre binnenhuizen in het Gooi, waarmee de Blaricumsche schilder Evert Pieters zijn naam bij de Engelsche en Amerikaansche verzamelaars reeds gevestigd had, eer ook de Nederlandsche kunstliefhebbers naar zijn werk begonnen te vragen.

Pieters sluit zich met deze interieur-schilderijen waardig aan bij de Larensche en Haagsche tradities, zonder daarbij zijn persoonlijke opvatting te kort te doen. Zijn eigenlijke artistieke liefde heeft hij echter verpand aan geheel ander, zonnig en kleurig werk, in het volle buitenlicht geschilderd. In de laatste maanden heeft hij een geheele reeks van zulke werken voltooid, die voor ons publiek een verrassing zullen zijn, en welke hij, te beginnen 25 November a.s., bij Goupil in Den Haag tentoonstelt. De opbrengst van deze tentoonstelling komt ten bate van het Koninklijk Nationaal Steuncomité, evenals het bedrag eener loterij, waarvoor Pieters een fraai schilderij ten geschenke heeft gegeven.

ONTPLOFFING IN EEN MUNITIE-FABRIEK TE PARIJS.
Voor eenige weken heeft te Parijs een hevige ontploffing plaats gehad in een munitiefabriek aan de Rue de Tolbiac. De foto's, die wij hierboven reproduceeren en die een dag na de ramp zijn genomen, bereikten ons eerst heden, daar de Fransche censor ze geruimen tijd heeft opgehouden. — Links: De brandweer temidden van de brandende gebouwen bezig met het blussingswerk; rechts: het opruimen van de puinhoopen.